

"אחרי הסרט קיבלתי תגובות יפות והודי מינו אותי לסיבה למסיבה עם ריבקה מיכ"א. מאוד התרגשתי כשנכנסתי לאולפן. לא תיארתי לעצמי שיש כל כך הרבה אנשים. חשבתי שרק היא ואני מדברות והמצלמה מצלמת. מיכאלי היתה מאוד נחמדה, למרות שהוהירו אותי ממנה שהיא עוקצת.

"לפני השידור המפיק היה מאוד מודאג, כי פרצו באותו יום לריבקה מיכאלי את האוטו והמפיק הזהיר אותי שהיא מאוד עצבנית. אמרתי לו: אל תדאג, אצלי היא עוד תצחק, והיא צחקה. תאמיני לי. מאז התוכנית פונים אלי ברחוב ומבקשים אפילו חתימות.

"החלום שלי לעתיד הוא לגלם את דמותה של אמי זכרונה לברכה, זוהרה שיטרית מה

זה דבר שאני לא מבינה. למה צריך לפגוע בזקנה שעבדה כמדורגות בשביל לפרנס את הבן החולה שלה? במארוקו יהודי לא היה מעו לחשוב על זה. כאן, לסרוגו רמינו.

עד כאן סיפורה של רוחמה.
זו לא הפעם הראשונה שבה המארוקאית השורשית מאשרור מנצלת את כישורן המישי-חק הטיבעי שלה. עד לפני שנה וחצי היא היתה לגמרי אלמונית. "פנה אליי שאלו בן שימחון, ראש הפרדאציה של יהודי צפון-אפ" ריקה", היא נזכרת, "הם היו צריכים שחקנית לסרט אל נצמי של גלילה רוז פדר".

הסרט מבוסס על דמותו של ציון כהן, ילד שהידרדר לפשע בגלל אביו האסיר. "הסכי מתי להופיע בסרט בלי לחשוב הרבה. מייד אחר כך התקשר אלי הבימאי תמיר פאלו.

מתי, קיבלתי צמרמורת בגוף. הבאתי בגדים רומים מהבית והתחלנו בשיחזור.

כשאריה אורגד פתח את הרלת של הבית של הנרצחת, אמרתי לו: יש פה הרגשה כאי-לו שמישהו עוד חי פה! הכל היה כאילו עזבו את הדירה רק אתמול. הכי קשה בשבילי היה לי לשכב במיטה שלה בסצינה של הרצח. קיבלתי חולשה בבטן וברגליים. איך שעשינו את השיחזור עם הבחורה פתאום התחלתי להרגיש שאין אמונה בכניארים. ואני אחת כזאת שמכניסה כל אחד הביתה, אבל צריך להיזהר.

בסצינה, שהנכדים האמיתיים של הנרצחת היו צריכים לחבק ולנשק אותי, כאילו שאני הסבתא שלהם, ירדו לי דמעות והם היו בהלם איך שאני התנהגתי אליהם בטיבעיות, כאילו שאני הסבתא האמיתית שלהם. בהתחלה הם פחדו להתקרב אלי, אבל אחר כך נצמדו לשיי מלה שלי ובכו: סבתא, סבתא.

אני לא יכולה להפסיק לחשוב על האשה הזו שנרצחה. מה היא עשתה?

במשך הצילומים הבימאי אמר לי שאני צריכה לספור את הכסף במיליונים של ל"רות, כמו שהנרצחת היתה עושה. גם היום, ככה אני סופרת במיליונים. כשרצחו אותי לרגע נבהלתי מאוד,

בלילה של יום הרביעי, 8-8 בפברואר 1989 בשעה 1.15 לפנות בוקר, שמעו השכנים בבית-דיירות עלוב בשכונת ג'סי כהן בחולון ועקות חלושות מכיוון חדר-המדורגות. הם מצאו שם את שכנתם ריקה דזון (63) מוטלת בשוליתיהם. האלמנה נדקרה באופן אכזרי ומתה ימים מיספר לאחר מכן בבית-החולים. והות הרוצח חים לא נודעה המעולה.

צוות-החקירה המיוחד שהוקם במישטרת מרחבי-אילון ניצב חסר-אונים בפני התעלומה — מי ירצה לרקור אשה קשישה שלא עשתה רע מימיה לאיש, ואיך הצליח הרוצח להיכנס לביתה? מצווארה של המנוחה נעלם שקיק ובו כמה אלפי שקלים שצברה בעמל רב מעבודתה כמנקת-מדורגות בכת"ם.

התיק הלא-פתור הועבר, כאמצעי אחרון, לצוות תוכנית-הטלוויזיה בשידור חוקר. הצ"וות חיפשה מישהי שתידמה לנרצחת הן בהור פעיה החיצונית, הן בהתנהגות. התוצאה הביאה רבים שצפו במישרן בסוף ספטמבר ילדי דמעות.

רוחמה מלכה (55), ילידת מארוקו ותושבת אשרור, לא למדה מישחק מימיה. למרות זאת, בעת השיחזור, מילמלו רבים מה שכנים, שהציצו מרלתותיהם, לחשים כנגד

נרצחה בפני ההשנייה

"שכבתי במיטה של הנרצחת. קיבלתי חולשה בבטן וברגליים. פתאום הבנתי שאין אמונה בבני-אדם."

זיה מויאל

עין הרע: כל כך הפליאה השחקנית החובבת להיכנס לדמותה האפורית של מנקת-המדורגות המנוחה. רוחמה מלכה עלתה לארץ ממארוקו לפני 26 שנים מעירנה קטנה. בביתה הצנוע בשכונה באשרוד היא נזכרת בשבועי-הצילומים שבי הם שיחזרה את הרצח המזעזע:

לפני חודש צילצל אלי אריה אורגד משי-דור חוקר. הוא אמר לי שיש אשה אחת שג"ר צחה בשם ריקה חזן משכונת ג'סי כהן בחולון. היא היתה מארוקאית ועברה בניקיון בשביל לפרנס את הבן שלה, שכל הזמן היה נכנס ויוצא מבתי-החולים. הם רוצים לשחזר את הרצח כי לא יודעים למה רצחו אותה. הוא אמר לי: אני רוצה לתת לך את החומר! אני רתי לו: איזה חומר? רק תספר לי על האשה הזאת ואני כבר אעשה את התפקיד.

כבוקר של הצילומים לקחתי אוטובוס ונסתי לבתי-ים. נפגשנו אריה ואני וכל הצוות אצל הבת של הנרצחת, בלוריה. אריה הציג לי ללבוש את הבגדים של הנרצחת. לא הסכי

למרות שהיו שם הבימאי וכל הצוות. מרחו עלי תחליף-דם ואני הייתי צריכה לגסוס במיסדרון. האמת, שבמציאות, מרוב פחד, לא הייתי צריכה לשחק הרבה. לא יכולתי לעמוד על הרגליים מרוב התרגשות ופחד ושכבתי שם עם כל הדם כמו המיסכנה זכרונה לברכה. השכנים הסתכלו מהדירות ונכנסו להיטי טריה.

אחת השכנות, זקנה מאוד, לא האמינה שזה שיחזור וחשבה שהיא חולמת והיה צריך לתת לה כדורי-הרגעה. היא כל הזמן קראה לי ריקה.

אחר כך צילמו אותי במחלקה לטיפול נמרץ בבתי-חולים וולפסון. איפה שריקה מתה אחרי כמה ימים. שכבתי עם מסיכת-חמצן, תחבושות ואינפוזיה ועד עכשיו אני מיוודרת עם הפרופסור שבידיים שלה נפטרה המנוחה. היא באה לבקר אותי כראש השנה. במשך השיחזור הבת של ריקה בכתה כל הזמן, והבימאי ביקש ממנה לא להסתכל בשביל שתרגע. היא כל הזמן חיבקה אותי, כאילו חיפשה את אמא שלה שנרצחה.

רוחמה מלכה בביתה לא למדה מישחק מימיה

עיירה גורמה שבמארוקו. היא היתה מטר 90-ר גובה ונודעה באצילותה בכל האזור. היא נהגה לעזור לאנשים. בכל יום שישי היתה עוברת מבית לבית ונותנת אוכל לאנשים, שלא היה להם עם מה לעשות שבת.

"לא היה לנו תנור גז. היה רק פראן, שזה תנור בנוי מטיט והיו שמים בו חמין מערב שבת והטעם של החמין נשאר מיוחד.

"גם הבאבא סאלי מאוטה העיירה וגם שם הוא נודע כמעשי הניסים שלו. אני באמת חולמת שיום אחד מישהו ייקח את הספר שאחי, מאיר שיטרית, כתב על העיירה ויעשה ממנו סרט."

אמרתי לו: ברוך הבא, אתה מוזמן אליי. הוא אמר לי: אני צריך אותך למיבחן-כ"ר.

"מה, איזה מיבחן-כ"ר, מה זה?" אמרתי לו, "לקרוא ולכתוב אני לא יודעת, אבל הילדים שלי יכולים לעזור.

"ובאמת למרתי 70 דפים בעל-פה. הקליטו לי את זה ולמדתי.

"שיחקתי בסרט אל נצמי ונקשרו יחסים טובים ביני לבין כולם. אני מבקשת שאם גלילה רוז-פדר והשחקן אריק אוחנה קוראים עכשיו את הכתבה, שיתקשרו אלי. אני אוהבת אותם ורוצה לאחל להם גמר חתימה טובה.